

1 oktober 2013: ilja

Het is 07.00 uur, de ijspegeltjes hangen aan Remco z'n neus, de warme adem zie ik uit z'n mond dampen. Brrrr, het is koud! Dat zijn we niet meer gewend hè! Wij c.v. Mensen! Maar hier is geen plaats voor watjes! De wekker gaat en het is lekker warm onder de 2 dikke dekbedden. Geen van beiden hebben we nu zin om op te staan. We hebben vannacht lekker in ons thermogoed geslapen en het werd verassend genoeg snel warm in bed. Maar nu trekt de kou niet om eruit te gaan. We hebben een thermoskaan met water gekregen om ons te kunnen wassen aan een teiltje. Met deze temperatuur (volgens onze chauffeur was het min 5) kun je je heel snel wassen, geloof me! In het donker lopen we naar de wc, (lees: gleuf in de grond met berg sh.t eronder) en Remco stapt bijna in de gleuf..... Nou daar ga je ook niet voor je plezier heen! Daarna lopen we naar het restaurant, waar de stoof in het midden voor een aangename warmte zorgt en we trekken een beetje bij. Ook de heerlijke koffie, de pannenkoek en omelet doen wonderen. Op de achtergrond wordt het licht en ineens laat de Everest zich zien met een mooie zonnige top. We stormen allemaal naar buiten met camera's en genieten van deze mooie zonsopgang. Dat het ontbijt koud staat te worden, laat ons koud. Deze keer zijn er belangrijkere dingen dan eten! (En dat gebeurt niet vaak). We staan te genieten met een grote G in de kou van de ochtend. Jongens, wat hadden we jullie hier graag bij ons gehad om dit te kunnen delen! Hopelijk hebben jullie straks wat aan de foto's. Wat later dan gepland gaan we met onze auto naar basecamp. Inmiddels speelt de everest weer verstoppertje achter een grote laag bewolking en mist. Vanaf basecamp, niets meer dan een paar nomadententen met een commercieel tintje, rijden we met een busje naar de voet van de berg. Helaas is het allemaal erg mistig nu. Wel schieten we de nodige fotos en films van het markeringsbeeld en de gebedsvlaggetjes op de top, maar verder is het koud en rillerig en niets te zien. Best jammer, maar wij hebben ons geluksmomentje al gehad vandaag! We gaan weer op pad. We waren al gewaarschuwd dat de weg nog slechter zou zijn dan gisteren maar een achtbaan van 3 uur waren we toch niet helemaal op voorbereid! Niet voor niets had onze chauffeur nog 2 andere auto's gecharterd om samen mee te rijden. De kans op pech is denk ik heel groot hier. We rijden door halve rivieren, over grote rotsblokken en kunnen soms maar 5 km per uur ons voortbewegen. De gratis massage van ons hele lichaam nemen we op de koop toe. Wat een weg! Het landschap daarentegen is wel heel mooi en regelmatig komen we nomaden tegen die op hun motor ons passeren. Fraai gezicht hoor! Gelukkig bereiken we tegen de lunchtijd de normale weg, en allemaal slaken we een zucht van verlichting, ook Susan en onze chauffeur.

Deze keer een lekkere lunch met veel eten. Vanaf hier is het nog maar 250 km. Na de lunch moeten we nog even wachten op Susan en de chauffeur, die zijn nog niet klaar met eten. Wij trekken onze thermokleding uit en gaan het dorpje even bekijken. Het straatbeeld is weer fantastisch, allemaal nomaden die met hele koeien en geiten lopen te sjouwen of achterop hun motor hebben. De koeien en wilde honden lopen in de straat los, overal staan bosjes mensen. De straat is modderig en aan beide zijden staan oude gebouwen. Je krijgt een beetje het gevoel

Mount everest hoogtepunt

Geschreven door Remco & Ilja
dinsdag 08 oktober 2013 12:10 -

in een oude westernfilm te zijn beland maar dan met witte stenen gebouwtjes. Inmiddels zijn d anderen klaar met eten en vertrekken we weer. Na een uur of 4 komen we aan in het grensstadje zhangmu. Wat troosteloos is het hier zeg. Het regent inmiddels ook flink dus dat draagt ook niet bij aan de pret. Het is een dorpje met veel autos en trucks langs de weg, de hotels en restaurants zien er aftands uit. De weg is slecht. Susan brengt ons naar een hostel waar we een kamer zonder badkamer hebben. Dat is niet echt lekker omdat we gisteren ook al niet hebben kunnen douchen. De gemeenschappelijke wasruimtes zagen er net zo aftands uit als alle gebouwen en roken ook niet echt heel fris. Ah het is maar voor een dag, morgen kunnen we weer douchen. We nemen de sleutel mee en de kamer is viezig. We ruiken ook de wc's die naast onze kamer liggen. Pffff. Omdat de kamer niet op slot kan lopen we naar Susan om het op te lossen. Wat blijkt..... We zitten in de verkeerde kamer. We moeten nog 2 verdiepingen hoger, een gang door, oversteken naar een ander gebouw, weer 2 verdiepingen omhoog en dan zijn we er weer. En dat met slechts 20 kg bagage. Gelukkig is deze kamer wel wat beter. We dumpen de bagage en gaan eten in het naastgelegen restaurant. Ook dat is niet echt een succes maar ja het vult. We gaan maar eens slapen geloof ik.....